

bestående, og Sagen af den Grund træffes ud. Det er heller ingenlunde sjældent, at Arresten bliver langvarig, fordi den Paagjældende antages at være skyldig, mistænkes derfor, og Dommeren derfor bliver ved med at søge nye Indsiger mod ham, og det Resultatet dog bliver, at man ikke kan gøre ham Noget. Nu have vi nok en Lov, som tilkjender Erstatning for uskyldigt Varetægtsfængsel, men som bekendt hører der Meget til for at faae tilkjendt en saadan Erstatning; der er mange Tilfælde, hvor der næppe kan blive Tale om saadan Erstatning, og hvor det dog maa siges, at juridisk har den Paagjældende forsaavidt været uskyldig, fængslet, som man til Syvende og sidst maa juridisk statuere, at han er uskyldig. Men hvad der fremdeles ogsaa ofte er Tilfældet, er, at en Person har tilstaaet Noget, hvorfor han til Syvende og sidst bliver dømt, men tillige mistænkes for noget Andet eller Mere, og Undersøgelsen derfor udstrækkes i meget lang Tid. I alle saadanne Tilfælde — det er min Overbevisning, og den kan jeg ikke fravige — er det uretfærdigt, at den Paagjældende, der til Syvende og sidst indenfor visse Grændser, indenfor en vis Grad erkendes for at være uskyldig, har siddet i meget lang Tid arresteret, altsaa været berøvet sin Frihed, uden at han faaer noget Vederlag derfor paa den ene eller den anden Maade. Jeg vil anse det for heldigt, om man ogsaa ad denne Vej, om jeg saa maa sige — det maa ikke misforstaaes — gjorde et lille Udsald mod de langvarige Varetægtsfængslinger, fordi jeg tror, at ogsaa dette vil bidrage til at henhæde Opmærksomheden noget mere paa, at sjøndt Varetægtsfængsel kan være et nødvendigt Onde, som man for Retsfikkerhedens Skyld ikke kan undvære, er det dog paa den anden Side noget saa Alvorligt, i den Endteltes Frihed Indgribende, at man ikke bør anvende det i en større Udstrækning, end det virkelig er nødvendigt. Jeg kan ikke fravige den Mening, at man under det nuværende Retsystem ikke altid tilbørlig har været taabt for, hvor alvorligt et Onde Varetægtsfængsel i mange Tilfælde kan være, og det ikke blot forsaavidt det berøver den Paagjældende den personlige Frihed, som mange Tilfælde kan det virke høist skækkende, for ikke at sige ødelæggende paa hans Hæder og hans hele moralske Befindende; men

det er jo ogsaa den givne Ting, at i mange Tilfælde vil langvarig Varetægtsarrest, en Varetægtsarrest, som udstrækkes i Maaneder for ikke at sige mere, virke aldeles ødelæggende ligeoverfor den Paagjældendes hele økonomiske Vel, saa at det ikke blot er ham selv, der kommer til at lide derunder, men ogsaa hans Familie, som i mange Tilfælde er ikke blot ulykkelig, men ogsaa uskyldig. Det er derfor, jeg ikke kan negte, at jeg sympatiserer med Alt, hvad der gaar løs paa at indføre Anvendelsen af Varetægtsfængsel, naturligvis indenfor tilbørlige Grændser, og forsaavidt har jeg ogsaa set paa det foreliggende Lovforslag med en vis Sympathi, men det er rigtignok min Mening, at i den Form, hvori det foreligger, vil det ikke være rigtig at ophæve det til Lov. Det forekommer mig, at det bør indskrænktes paa den Maade, som jeg har antydet.

Skjøth: Det er en Selvfølge, at det Medlem, der nys talte (Klein) i alt Væsentlig har udtalt, hvad senere Taleere kunne komme til at sige om dette Lovforslag. Jeg skal derfor i de Bemærkninger, jeg vil gjøre, gaa ganske fort over, hvad han har udtalt af det, jeg havde ønsket at sige. Jeg er enig med det erede Medlem og den høitærede Justitsminister i at dette Lovforslag vil ikke kunne gennemføres i den Stikkelse, det har, fordi det vil føre til Konsekvenser, der ikke kunne tages, og hvorefter den høitærede Justitsminister har nævnt forskjellige. Men jeg er samtidig enig med det erede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds (Klein) i, at det er nødvendigt, at der bliver gjort Noget; det er nødvendigt efter den Rolle, Varetægtsfængslet er kommet til at spille i vor kriminelle Retspleie. Det er ikke nok at blive stående ved Straffelovens nuværende Regler, at langvarigt Varetægtsfængsel kun skal virke som en strafformildende Omstændighed, der maa en Forandring til, som gjør det muligt at faae det langvarige Varetægtsfængsel til at veie med som straffnedsettende Momenter. Jeg skal bemærke, at det naturligvis ikke gaar an at lade Domsolene i det ene Tilfælde og Dørligheden i det andet Tilfælde afgjøre, om Varetægtsfængsel skal veie med ved Straffens Udsoning eller ikke, og navnlig gaar det ikke an, at lade Dørligheden have dette Skjøn, fordi Dørligheden derved virke